

Chương 5

Kết quả, những gì tôi chuẩn bị cả nửa ngày, lúc tới Thượng Hải lại không dùng tới chút nào!

Người phỏng vấn đối đãi với tôi rất khách khí, mở miệng là Nhiếp tiểu thư. Ông ấy không hỏi tôi cái gì, chỉ ngồi hàn huyên với tôi một tiếng đồng hồ, sau đó nói hoan nghênh Nhiếp tiểu thư gia nhập công ty. Ông ta còn hỏi lần này tới Thượng Hải tôi đã thu xếp ổn thỏa nơi ăn chốn ở chưa, nếu như chưa thì công ty có thể giúp đỡ.

Tôi không biết nên ứng phó tình huống này ra sao, lúc đứng dậy rời khỏi phòng phỏng vấn, ông ta còn đưa tôi ra ngoài, tươi cười nói: “Nhiếp tiểu thư, giúp tôi gửi lời hỏi thăm tới Nhiếp tiên sinh.”

Thì ra là thế.

Từ sau khi bố mẹ ly hôn, tôi và bố cũng dần dần ít liên lạc, suýt nữa thì tôi đã quên mất bố tôi là Nhiếp Trình Viễn. Bố ruột của tôi, tôi có xu hướng dùng cách nhìn một người đàn ông trung niên anh tuấn mà hình dung về ông ấy. Khi còn trẻ, bố tôi bản cùng nghèo khó, chỉ có mẹ tôi nguyện ý lấy bố. Sau này có địa vị, ông ấy lại theo đuổi tình yêu của mình, ly hôn với mẹ tôi để sống với mỗi tình đầu mà năm xưa đã bỏ ông ta.

Vẫn còn may mẹ tôi rất thoải mái mà nói với tôi: “Dù sao thì thời thanh niên trẻ đẹp của bố con cũng thuộc về mẹ rồi, bây giờ già rồi ai mà thích nữa.” Có điều mẹ tôi cũng không lấy một đồng tiền nào từ chỗ bố tôi, nói từ nay về sau tôi là con của mẹ. Tôi nghĩ, trong lòng mẹ thực ra vô vùng để tâm.

Cách đây mấy ngày, người cha đã lâu không liên lạc với tôi bỗng nhiên gọi điện hỏi tôi tốt nghiệp rồi đã có dự định gì chưa. Tôi nói qua chuyện nộp hồ sơ, ông ấy hỏi tôi nộp hồ sơ vào đâu. Tôi nhớ rõ tên công ty Thịnh Viễn mà Trang Tự giúp tôi nộp hồ sơ. Tôi nói xong, bố không nói gì nữa, sau đó hỏi vài chuyện linh tinh rồi gác máy.

Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là sau hôm đó bố đã đi tìm mối quan hệ giúp tôi.

Hoá ra, không phải nhờ vào quan hệ của Trang Tự nên trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy không còn thoải mái.

Ngồi xe lửa quay về Nam Kinh, tôi một mực suy nghĩ về chuyện có nên tới Thịnh Viễn làm việc hay không. Nếu dựa theo thoả hiệp giữa bố mẹ, tôi hẳn là

không nên đi, nhưng tôi không quên được lúc ra khỏi tòa nhà Thịnh Viễn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy cao ốc đối diện.

Biển hiệu vòng cung màu ánh kim, lóe sáng chói mắt dưới ánh mặt trời – Ngân Hàng A.

Nơi làm việc trong tương lai của Trang Tụ.

Buổi tối quay về ký túc xá, bạn bè xúm lại hỏi kết quả, tôi khổ não nói: “Mình còn chưa quyết định có đi hay không.”

Kết quả, hôm sau vào căng tin ăn sáng cùng Tư Tịnh. Cô ấy oán giận nói: “Hi Quang, hôm qua cậu nói chuyện không chú ý gì cả. Dung Dung không nhận được thông báo gọi tới phỏng vấn, cậu được như vậy mà còn nói là chưa quyết định.”

A, đúng là tôi đã vô tâm rồi. Tôi gật đầu nói: “Mình biết rồi.”

Buổi chiều, vị quản lý họ Lý kia gọi điện lại hỏi tôi, tôi chần chờ một chút nói còn đang cân nhắc, ông ta lập tức nâng mức lương lên. Thực ra vị trí tôi ứng tuyển chỉ là một công việc nhân hạ, không quan trọng, cùng lắm cũng chỉ ba bốn nghìn một tháng mà thôi, đâu đến nỗi khoa trương như mức lương cô ấy nói.

Có lẽ ông ta cho rằng tôi làm bộ làm tịch vì món tiền lương ít ỏi.

Gác máy, tôi bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, tôi bèn ra bên hồ đi dạo.

Tôi gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng của mình nếu tới Thịnh Viễn làm việc. Thực ra lúc tôi thực tập ở Vô Tích cũng vậy. Những sinh viên thực tập khác đều bị sai khiến làm việc này việc kia như trâu ngựa, chỉ có duy nhất một mình tôi là được đối đãi khác, dù bị người ta sai làm việc nhưng dù sao họ vẫn niềm nở nói cười với tôi, khách khí vô cùng.

Thế nhưng trong lòng người ta nghĩ gì, tôi làm sao biết? Mặc dù tôi chẳng quá mức quan tâm tới suy nghĩ trong lòng họ, nhưng làm một kẻ ăn bám bố mẹ như lời Trang Tụ nói, hình như đúng là rất vô nghĩa.

Đi dạo quanh hồ một lúc lâu, tôi lấy di động ra gọi điện về cho mẹ, nói tôi muốn tự tìm việc. Đầu tiên mẹ phản đối, sau đó lại vui vẻ trở lại, nói tôi rất cuộc cũng hiểu được bản thân mình muốn gì, cuối cùng mẹ còn căn dặn tôi, nếu như không tìm được việc cùng đừng nản lòng, mẹ sẽ giúp tôi tìm.

Thực ra trước lúc gọi điện cho mẹ tôi còn không rõ ràng bản thân mình rốt cuộc là muốn gì, nhưng nghe thấy giọng nói hồ hởi của mẹ khi này, tôi đã kiên định hẳn lên.

Tự mình tìm việc thôi!

Về phần Thịnh Viễn...

Tôi ngắm nhìn ánh dư quang chiếu trên mặt hồ.

Có lẽ tôi sẽ từ chối bên họ, không phải vì bố tôi, mà là vì, Thịnh Viễn quá gần nơi đó.

Muốn đi và không muốn đi, đều là bởi vì chỗ đó quá gần nơi làm việc của Trang Tự.

Hạ quyết tâm rồi, tôi lại tiếp tục chiến đấu với luận văn. Mấy ngày nay phiên nào chuyện tìm công việc, luận văn của tôi tiến độ lại chậm xuống rồi. (Chị là Rùa mà ^^)

Hôm nay, tôi đang ở phòng tạp chí trong thư viện tìm tài liệu thì nhận được tin nhắn của Tư Tịnh: “Hi Quang, quay về ký túc một chút, có việc.”

Hả, lẽ nào lại chuẩn bị tối nay liên hoan?

Gần đây đang nở rộ lên phong trào sinh viên năm cuối liên hoan, cho nên phản ứng đầu tiên của tôi mới như vậy.

Nhìn đồng hồ đúng là tới giờ ăn, tôi lập tức trả sách, vui vẻ xách túi về ký túc.

Về tới ký túc, đẩy cửa ra tôi ném túi xách lên giường, cất tiếng hỏi: “Hôm nay anh mời cơm à?”

Không ai trả lời tôi. Giờ tôi mới để ý bầu không khí trong này rất kỳ quái. Ngoại trừ Tiểu Phượng đã đi Thượng Hải, mọi người đều ở cả đây, có cả Trang Tự. Tôi kinh ngạc nhìn anh ấy, chẳng lẽ anh ấy lại muốn mời cơm à?

Nhưng mà, mọi người đều đang nhìn chăm chăm tôi, làm gì chứ?

Một lát sau, Dung Dung lên tiếng trước, ngữ khí tuyệt đối không còn thân mật.

“Nhiếp Hi Quang.”

“Cái gì?” Tôi mờ mịt.

“Cậu còn hỏi tôi cái gì, không phải cậu quá kỳ quái rồi sao?” Dung Dung cười nhạt: “Cậu làm cái chuyện đó chẳng lẽ một chút cũng không thấy chột dạ?”

“Minh làm cái gì?” Tôi bị cái kiểu chất vấn này của cô ấy làm cho ngu ngốc, hình ảnh bàn ăn vịt gà trong đầu thoáng cái bay vụt mất.

“Dung Dung, cậu lý trí một chút, mọi chuyện còn chưa rõ ràng.” Tư Tịnh đang ngồi liền đứng dậy nói với Dung Dung rồi quay sang nói với tôi: “Hi Quang, chiều hôm thứ hai cậu có nhận được điện thoại của Thịnh Viễn gọi Dung Dugn tới phỏng vấn không?”

Tôi lắc đầu, đang nói cái gì thế.

“Đến giờ còn không thừa nhận, Nhiếp Hi Quang, tôi thật không hiểu được vì sao cậu lại có thể làm cái chuyện đó.” Dung Dung nói với vẻ mặt rất kỳ lạ, dường như vừa tức giận vừa xem thường, nhưng lại ẩn giấu sự đắc ý.

A Phân nhỏ giọng xen vào: “Liệu có phải Dura Hấu quên không, hôm ấy lúc chúng mình đi cậu ấy đang ngủ mà, có thể nhận điện xong ngủ tiếp nên quên.”

A Phân nói thế, tôi cuối cùng cũng hiểu lẽ mờ được là đang xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ Dung Dung nghi ngờ tôi nhận được điện thoại gọi cô ấy đi phỏng vấn mà tôi không báo cho cô ấy.

Tôi vừa buồn cười vừa tức giận.”Các cậu hiểu lầm rồi, mình không nhận được điện thoại gọi Dung Dung đi phỏng vấn.”

“Cần gì phải phủ nhận.” Dung Dung vẫn cái giọng điệu đó, “Đáng tiếc cậu tính toán chưa đủ thông minh, nếu như không phải tôi gọi điện thoại đi hỏi, sợ rằng thật sự bị cậu lừa dối rồi.”

Cái gì mà rối loạn hết cả lên như thế, tôi kìm nén cơn tức, nói với Tư Tịnh.”Tư Tịnh, cậu kể rõ mọi chuyện cho mình được không?”

Cái gì mà rối loạn hết cả lên như thế, tôi kìm nén cơn tức, nói với Tư Tịnh.”Tư Tịnh, cậu kể rõ mọi chuyện cho mình được không?”

Tư Tịnh gật đầu.”Là như thế này, Dung Dung không nhận được điện thoại gọi đi phỏng vấn cho nên mới gọi tới công ty Thịnh Viễn để hỏi thăm. Kết quả

người ta nói là chiều thứ hai vừa rồi họ có gọi điện tới thông báo là Dung Dung có tên trong danh sách, họ còn hỏi cậu ấy vì sao không tới phỏng vấn nữa.”

“Cậu cũng biết, di động của Dung Dung đã bị trộm mất hôm thứ bảy ở hội thảo tuyển dụng rồi, cho nên Thịnh Viễn chỉ có thể gọi tới ký túc xá. Chiều hôm thứ hai, mình, Dung Dung, A Phân, Tiểu Phụng ra khỏi nhà, cậu thì vẫn đang ngủ. Lão đại thì hôm ấy về quê, cho nên...”

Tư Tịnh dừng lại một chút, nói: “Cậu cẩn thận nhớ lại xem, có phải lúc ấy nhận điện thoại rồi quên mất không?”

Tôi tí mi hời tưởng lại một chút, lắc đầu nói: “Không có, thực ra lúc các cậu đi một lúc sau mình cũng đi thư viện, căn bản không nhận được điện thoại nào cả.”

“Quảng tội thật sạch sẽ.” Dung Dung châm chọc nói.

Tôi không để ý tới cô ấy, nhú mày suy nghĩ. Tôi đương nhiên không nhận được cuộc điện thoại ấy, thế nhưng cứ theo lời Tư Tịnh nói thì đúng là tôi là người nhận, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi nói: “Biết đâu Thịnh Viễn bọn họ vốn không gọi tới, hoặc gọi tới không ai nhận, rồi họ quên không gọi lại.”

“Đáng tiếc, người ta còn ghi lại cuộc trò chuyện, tròn hai phút.” Giọng điệu Dung Dung chắc như đinh đóng cột, rõ ràng cô ấy đã mặc định chuyện này là do tôi làm.

Tôi hít sâu một hơi, cố gắng giữ lại một chút lý trí còn sót lại, nói: “Mình không có lý do để làm vậy.”

“Không có ư?” Dung Dung cười nhạt, “Chẳng lẽ cậu không thích Trang Tự ư?”

Sắc mặt tôi tái nhợt.

Dung Dung không cho tôi cơ hội nói mà tiếp tục cười nhạt: “Thịnh Viễn và ngân hàng A gần nhau như thế, cậu không muốn tôi và Trang Tự gần nhau, cho nên...”

“Dung Dung!”

Người lên tiếng ngăn Dung Dung lại là người từ nãy vẫn chưa nói gì – Trang Tự.

Đúng rồi, sao anh ấy lại ở đây? Dung Dung gọi tới ư? Cùng nhau tới thăm vấn tôi, nhìn rõ bộ mặt thật của tôi? Tôi nắm chặt tay, cảm thấy toàn thân run rẩy.

Tư Tịnh liền vội vàng kéo Dung Dung lại nói: “Có thể có hiểu lầm gì chẳng, dù sao hiện giờ cậu cũng có cơ hội đi phỏng vấn rồi, bỏ đi, đừng để mất hòa khí.”

“Mọi chuyện đã là quá khứ, nhưng cậu xem cậu ấy từ đầu tới cuối không có lấy một chút hối hận, một chút áy náy. Mình nuốt không nổi cục giận này.”

Dĩ nhiên là cô ấy không nuốt trôi rồi, tôi thản nhiên cười: “Diệp Dung, cậu đừng quá coi thường tôi, nếu tôi không muốn cậu có cơ hội được phỏng vấn, cậu cho là Thịnh Viên còn gọi điện cho cậu sao?”

Thần sắc cô ấy cứng đờ, dừng lại nửa ngày mới mở miệng, giọng điệu đã trở nên khiên cưỡng: “Cậu cho mình là ai chứ, xã hội này giờ còn dựa vào thế lực nữa ư?”

“Có muốn thử không?” Tôi học điệu cười nhạt của cô ấy.

Danh thiếp của quản lý họ Lý kia tôi còn ném trên bàn học, tôi cầm lên đi tới điện thoại bàn trong phòng, quay số.

Mọi người nhất thời cứng đờ, không nghĩ mọi chuyện lại diễn biến như thế.

“A lô, lý quản Lý đúng không? Tôi là Nhiếp Hi Quang, có chuyện tôi muốn nói với ông...”

Còn chưa nói xong, ông nghe đã bị người khác giật lại, là Trang Tự.

Khoảnh khắc ấy, tôi ngẩng đầu, ánh mắt chổng cựa lại anh ấy.

Sau đó tôi sửng sốt.

Ánh mắt của anh ấy... vô cùng giống với ánh mắt mà năm ngoái anh ấy nhìn tôi khi tôi nói tôi thích anh ấy. Khi ấy, tôi còn không rõ ánh mắt ấy rốt cuộc có ý gì, nhưng giờ đây tôi mơ hồ có thể hiểu được.

Là chán ghét!

Hóa ra là chán ghét.

Rõ là là vậy.

Anh ấy ghét tôi.

Tôi thất thần mặc kệ cho anh ấy cướp đi ống nghe, ngo ngác đứng một chỗ, không hề động đậy một chút. Trong đầu, suy nghĩ ấy cứ lớn vồn mãi không thôi.

Anh ấy ghét tôi.

Vì sao?

Hơn nữa, lại không phải vì chuyện lần này, mà từ rất lâu trước đây, anh ấy đã ghét tôi. Khi ấy, tôi thậm chí vừa cho anh ấy mượn tiền để anh ấy đưa mẹ đi làm phẫu thuật.

“Xin lỗi, chúng tôi chỉ...”

Anh ấy đưa ống nghe lên và nói, lập tức cau mày, rồi gác máy, quay sang nói với Dung Dung: “Điện thoại không kết nối.”

Đúng vậy, tôi không hề quay số. Thực sự tôi vốn định gọi cuộc điện thoại này thật nhưng đến phút cuối lại buông xuôi.

Dung Dung thở phào nhẹ nhõm, lập tức cười lạnh nói: “Tôi còn thật cho rằng cậu có khả năng thông thần, nhưng hóa ra là giả bộ.”

Tư Tịnh khẽ đẩy cô ấy một chút cô ấy mới bất mãn dừng lại.

Tôi không quan tâm những lời lẽ chua lòn của cô ấy, tôi nhìn Trang Tự. Tôi biết tình trạng hiện giờ của tôi càng dễ bị chế giễu, thế nhưng tôi phát giận không được, chỉ có thể nhìn chăm chăm anh ấy.

Tôi muốn hỏi anh ấy vì sao ghét tôi, có phải vì nghĩ tôi cố ý giấu giếm cuộc điện thoại gọi Dung Dung đi phỏng vấn hay không, nhưng tôi không lên tiếng mà hỏi được. Anh ấy ghét hay không ghét, tin hay không tin, đối với tôi đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Tôi âm ức sắp khóc.

Trước khi nước mắt kịp chảy xuống, tôi xoay người chạy ra khỏi ký túc xá.